

Váradí Antal

A SZENT NYOMOK

A segesvári csatasíkon

(részlet)

(...)

S az Úr, a dalnak fényes Istene,
Átöleli a költőt... Homlokán
Egy fényes csillag lángol föl... Az Úr
Szent csókja... Így szól hozzá azután:
„Én gyermekem! Eszméim ajka, Te!
Isten-szívemnek fényes tüköre,
Ne menj le többé... nem neked való
A vérrel áztatott világ köre.
Maradj velem. Ragadd föl lantodat,
Zengj énekem! Gyönyörrel hallgatom.
S ha népedet, hazádat áldani
Kinyujtom néha villámos karom:
Megengedem, hogy *hallják* éneked,
Amint alázeng égből, lángra kelt!
És akkor áldnak engem s Tégedet.
Én alkotám, s Te gyújtád a kebelt.
Maradj velem! s ha idefent dalolsz,
Az elbukót tán még felemelem,
Naggyá teszem még egyszer a magyart,
Ha itt maradsz, ha itt maradsz velem.”

Mikor a költő lángdalát halljátok,
Mely lelkesíti szívetek, Hazátok,
Nem úgy tetszik-e, mintha éneke
Az égből szólna, égből zengene?
S ha olvassátok a költő dalát,
Amelyben együtt cseng a lant s a kard;
Ki kétli még, hogy Isten, Istenünk,
Naggyá teszi még egykor a magyart?

(1890)

Szabolcska Mihály

PETŐFI

Minek siratnálak?
Minek sajnálnálak? –
Földi ember soha szebben
Nem halt meg tenálad!

Életed, halálod,
Egy gyönyörű nóta...
Mintha csak a jó Istennek
Te diktáltad volna!!

(1898)